BOBBY MOORE SE DESTĂINUIE

FRAGMENTE DIN CARTEA „POVESTEA MEA ŞI A FOTBALULUI“ — 11

După ce joacă în echipa din orăşelul Barking, apoi în diverse selecţionate districtuale de juniori, Bobby Moore este luat de clubul West Ham unde se antrenează sub conducerea lui Malcolm Allison.

Ca junior al acestui club face parte de mai multe ori din echipa Angliei la turneele U.E.F.A. În anul 1958 este promovat în prima echipă a clubului, iar în urma transferului vechiului său rival, internaţionalul John Smith, devine titular.

Moore povesteşte apoi despre debutul în prima reprezentativă a Angliei şi despre alte întîlniri internaţionale. Apoi, el s-a ocupat de turneul de la New York ediţia 1963 şi de apariţia lui Alf Ramsey la conducerea echipei Angliei, precum şi despre memorabilul meci Anglia. — Restul lumii, desfăşurat pe Wembley cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la înfiinţarea Federaţiei engleze de fotbal. Curînd el pleacă în Rio de Janeiro pentru a participa la „Mica cupă mondială“, alături de echipele Braziliei, Argentinei şi Portugaliei. Aci Moore are sarcina să-i marcheze pe Pelé, acesta lăsîndu-i o frumoasă impresie. Brazilia a învins cu 5—1.

Ziarelor nu le-a trebuit prea mult pentru a se opri asupra persoanei mele. Cînd am citit prima oară că Tottenham Hotspurs se gîndea să plătească echipei West Ham şi mie o adevărată avere pentru un transfer, m-am simţit foarte lovit. Eu crescusem efectiv la West Ham şi numai gîndul că aş putea eventual părăsi echipa de care mă ataşasem încă de copil, era pentru mine de neconceput.

Fiecare om, cred, doreşte să atingă apogeul în profesia lui şi eu sînt la fel de ambiţios ca oricare altul. În perioada aceea Tottenham Hotspurs era deţinătoarea Cupei Angliei şi considerată ca fiind în fruntea ierarhiei fotbalului englez. Sînt convins că fiecare jucător avea, din cînd în cînd, viziunea interioară, ca să zic aşa, de a fi una din „stelele“ firmamentului de la Tottenham. M-am dus la Ron Greenwood pentru a-i explica simţămintele mele în legătură cu aceasta.

— Nu vreau să fac absolut nimic ce ar putea dăuna lui West Ham şi cu atît mai puţin vreau să apar neloial faţă de echipă, i-am spus. Recunosc însă, *am adăugat,* **că nu mi-ar displace să-mi încerc norocul cu ei.**

Ori de cîte ori mă gîndeam la propria mea echipă ajungeam la aceeaşi concluzie. West Ham era în continuare o echipă promiţătoare, dar se părea că nu-şi va îndeplini niciodată promisiunile. Dar să revin. În urma discuţiilor pe care le-am avut s-a stabilit că voi rămîne în continuare la West Ham, lăsîndu-i pe cei de la Tottenham să discute direct cu mine, în cazul în care ar fi vrut s-o facă. Vreau să menţionez că întreaga discuţie a avut loc doar pe baza celor apărute în ziare şi că nu ştiu nici pînă azi dacă Tottenham Hotspurs se interesa într-adevăr de mine sau nu.

Cînd vom ieşi cu adevărat la lumină?

Toate aceste evenimente au avut loc în decembrie 1963. Şi dintr-o dată, clubul se puse în mişcare şi echipa întră într-o viteză ca şi cum întreaga organizaţie a clubului West Ham ar fi vrut să-mi dovedească că îndoielile mele cu privire la echipă erau nefondate. În timp ce comportarea noastră în cadrul campionatului nu diferea prea mult de trecut, performanţele noastre în Cupă începură să reflecte noua maturitate şi încrederea în noi, cîştigate în urma turneului de la New York. Eram întotdeauna acuzaţi de a fi un club al „ocaziilor“, nu prea interesat în drumul lung şi anevoios al campionatului diviziei şi într-o oarecare măsură acesta era adevărul.

Primul nostru adversar a fost Charlton Athletic. Alan Sealey care era indisponibil din cauza unei accidentări, fusese trimis de Ron Greenwood ca observator la unul din meciurile lui Charlton. I-am învins net cu 3—0 în runda a treia în care debutam graţie sorţilor.

Pentru jocul următor nu a trebuit să ne deplasăm prea departe. Am călătorit doar pînă în Brisbane Road, unde se afla terenul echipei Leyton Orient pe care jucasem de atîtea ori în diferitele echipe de juniori.

În sezonul acela, Leyton juca în prima divizie şi noi nu am reuşit decît un meci nul, 1—1. Acasă, în schimb, la rejucare, i-am bătut cu 3—0. În runda a cincea ne-am deplasat la Swindon de unde ne-am întors învingători cu 3—1. Aş putea spune că pînă aici, sorţii ne-au fost favorabili, dar în turul următor, sferturile de finală, am căzut cu Burnley. Bineînţeles că în jocurile de cupă, forma şi renumele contează foarte puţin. Unii preferă totuşi meciurile între echipe din prima categorie pentru simplul fapt că sînt mai cunoscute, pe cînd echipele mai mici, considerate cantităţi necunoscute, au ocazia, o dată pe an, de a-şi crea o faimă şi uneori reuşesc chiar să producă mari surprize. Noi am jucat prudent şi am învins pe Burnley cu 3—2 într-un meci fără istoric. Această victorie însă ne-a făcut să întîlnim în semifinală pe Manchester United.

Urmînd politica clubului nostru de a ne studia viitorii adversari, Johnny Byrne şi cu mine ne-am deplasat pentru a urmări al treilea meci din sferturile de finală între Manchester United şi Sunderland. Conform ziarelor, Manchester United era considerat practic imbatabil. Dar Johnny şi cu mine care urmăream această reîucare n-am fost prea impresionaţi de cele văzute. Am rămas cu impresia că echipa era într-adevăr excelentă, dar numai atunci cînd era în avantaj. În schimb le venea foarte, foarte greu să-şi revină atunci cînd erau conduşi cu un gol sau două. Ceea ce ne-a impresionat cel mai mult a fost excelenta lor aripă stîngă, irlandezul George Best, cel mai bun jucător de pe teren în seara aceea. În concluzie, West Ham era plin de speranţe într-un moment cînd toată lumea vedea în noi victime sigure.

Pentru disputarea acestei semifinale ne-am deplasat pe terenul neutru de la Hillsborough. (Terenul echipei Sheffield United — n.n.). Era una din acele zile ploioase în care îţi puneai efectiv întrebarea : de unde are cerul atîta apă ? Ca în totdeauna, mi-am uns fruntea cu vaselină, pînă la sprîncene, pentru a împiedica transpiraţia să-mi curgă în ochi. Dar înainte ca Denis Law şi cu mine să tragem terenul la sorţi, apa ne curgea în torente pe faţă. În numai cîteva minute, majoritatea jucătorilor erau complet acoperiţi de noroi. Toţi aceşti factori păreau să favorizeze pe Manchester United care avea o echipă cu jucători mai atletici şi cu o condiţie fizică mai bună decît a noastră. Dar chiar de la prima minge, noi am jucat cu multă încredere în forţele noastre. De ani de zile ni se spunea că sîntem echipa „marilor ocazii“ şi cu toate că turna cu găleata noi am considerat semifinala cupei „o mare ocazie“.

La sfîrşitul primei reprize, scorul era alb. Cred că în acest gen de meciuri, primul gol are o importanţă vitală. Şi primul gol era al nostru. Primele două chiar. Ambele au fost opera lui Ron Boyce, interul nostru dreapta, în vîrstă de numai 21 ani.

Cînd l-am bătut pe umăr, pe maioul lui îmbibat de apă, după cel de-al doilea gol, Wembley-ul ne păru asigurat. Dar apoi, cu numai un sfert de oră înainte de terminarea partidei, portarul nostru, Jim Standen, plonjă cu faţa în noroi pentru a salva poarta de un atac disperat al celor de la Manchester care încearcau să salveze partida. Jim era complet orbit de noroi.

Extrema noastră stîngă, Johnny Sissons, alergă spre tuşă să aducă o căldare cu apă, pentru ca Jim să-şi poată spăla noroiul din ochi. Nimeni nu ne-a acuzat că am încercat să tragem de timp datorită acestei întîmplări cu totul ieşită din comun. La reluarea jocului, Jim încă nu vedea prea bine. Phil Chisnall (acum la Liverpool) trimise o minge în diagonală pe care Denis Law o introduse fulgerător în poartă, cu capul, fără ca Jim Standen măcar s-o fi văzut.

Era acesta oare momentul psihologic, care să-i dea lui Manchester United aripi ? Puteau oare să-şi revină şi să ne răpească o victorie care ne era ca şi asigurată ? Foarte mulţi din suporterii noştri, pesimişti, vedeau cum se apropie momentul binecunoscut în care pierdeam la sfîrşit tot ce cîştigasem pînă atunci.

O minge rătăcită se opri în noroi, în partea stîngă a jumătăţii noastre de teren, foarte aproape de linia de tuşă. Pat Crerand, halful dreapta de la Manchester era destul de aproape de ea şi privind spre mine îşi dădu seama că nu voi putea ajunge în timp util la minge, sau, chiar dacă reuşesc, nu voi avea suficient spaţiu pentru a putea trece cu mingea pe lîngă el. De un singur lucru nu ţinuse seama. Din cauza terenului complet desfundat şi a noroiului, schimbările rapide de direcţie erau o cvasi-imposibilitate. El nu a mai avut timp să-şi schimbe direcţia cînd eu, lovind mingea şi trimiţînd-o peste el, înainte, i-am tăiat drumul. L-am depăşit în fugă şi cursa m-a obligat să depăşesc şi linia de tuşă, revenind apoi din nou în teren, de unde am reluat balonul. Aproximativ treizeci de metri l-am condus lipit de tuşă, apoi ridicîndu-l uşor, l-am pasat înainte, lui Geoff Hurst. El fugi cît putu de repede spre locul de întîlnire şi apoi spre poarta lui Manchester. Cîteva secunde mai tîrziu eram cu toţii agăţaţi de el, ca un chiorchine, bătîndu-l pe umăr şi dansînd pe teren. Acest al treilea gol nu-i mai lăsă lui Manchester nici o şansă de a putea reface handicapul. Cîştigaserăm cu 3—1. Pentru prima oară după 41 de ani, echipa West Ham cucerise din nou dreptul de a juca pe stadionul Wembley.

Numai cu trei luni în urmă făceam şi eu parte din toţi acei care ajunseseră la concluzia că West Ham nu va cîştiga niciodată nimic. Şi dintr-o dată totul se schimbă. În timpul cursei pentru cupă, echipa noastră deveni din ce în ce mai încrezătoare în propriile ei forţe. Acest an avea să fie anul nostru.

Eroii lui West Ham : Bobby Moore, Geoff Hurst şi Martin Peters, după finala campionatului mondial

Specialist în... cursele de cai!

Nu ştiu de ce, dar fără să fiu superstiţios, o serie de coincidenţe curioase m-au făcut să cred că totul este de partea noastră. Unul din aceste lucruri era Marele Premiu al Naţiunii (una din cele mai importante curse de cai din Anglia — n.n.). Eu nu prea merg la curse şi nici nu pariez, dar tocmai atunci (era cu puţin înainte de a merge la stadion pentru jocul cu Manchester) i-am telefonat soţiei mele, Tina, să parieze cîteva lire pe un cal numit „Team Spirit“ (spirit de echipă, în limba engleză — n.n.). Nu cunoşteam calul, dar numele îmi spunea ceva. Căci, indiferent de lipsurile lui West Ham, lucrul pe care-l avea efectiv era spiritul de echipă. În pauza meciului am aflat rezultatul. „Spirit de echipă“ cîştigă la o cotă de 18:1 !

Un alt lucru pe care l-am considerat un semn bun mă privea personal. Cu două zile înainte de disputarea finalei mi-a fost conferit titlul de „cel mai bun fotbalist al anului“, eu căpătînd mai multe voturi decît Denis Law de la Manchester United şi Charlie Hurley de la Sunderland, clasaţi în ordine. Sînt convins că Denis Law ar fi primit mai multe voturi decît mine, dar în decembrie (1963) fusese suspendat timp de o lună pentru nişte abateri, destul de controversate, de altfel. Pentru mine lucrul acesta a fost copleşitor, deoarece devenisem urmaşul marelui Stanley Matthews căruia i se atribuise acest titlu cu un an în urmă, în 1963. Toate acestea îmi dovedeau că atît echipa mea cît şi eu personal atinsesem, în fine, vîrsta fotbalului.

(Va urma)

Traducere de RADU HERBAY

Carnet extern

SUCCESORUL TATONEAZĂ...

Nu se poate spune că noul selecţioner al echipei Franţei, *Louis Dugauguez* are nopţi liniştite. A preluat însă frînele reprezentativelor — după semieşuarea „experienţei Fontaine“ — conştient de dificultăţile sarcinii sale şi este hotărît să le înfrîngă în etape, prin măsuri menite să-i netezească drumul spre construirea unei echipe naţionale solide. Şi a început de acolo de unde poate spera în succesul final al eforturilor sale : de la tineret. Mai întîi printr-o „misiune de recunoaştere“, folosind toate datele existente asupra tinerelor cadre, dar mai ales constatările proprii la faţa locului, vizionînd meciurile care-i puteau oferi asemenea jucători. Apoi prin selecţionarea şi verificarea lor, public şi cel mai adesea cu porţile închise, pentru a-i feri pe tinerii supuşi la un „test“ de influenţa publicului.

Primii muguri ai satisfacţiei au apărut. Recent, Dugauguez a aliniat trei echipe naţionale: *lotul A, „Speranţele 1967“* şi *„Speranţele 1970“*, între care există o strînsă legătură. Speranţele reprezintă „piesele“ pentru fortificarea — imediată sau mai îndepărtată — a reprezentativei. Comportarea lor în „meciurile-test“ a fost încurajatoare. *„Speranţele 1967“* au dispus cu 3—1, de selecţionata Cehoslovaciei, care a numărat vechi şi reputaţi internaţionali ca portarul *Kramerius*, fundaşii *Lala* şi *Popluhar*, mijlocaşul *Kvasnjak* şi înaintaşii *Adamec, Masek, Juranek*. Ca urmare a verificării : *Baeza, Aubour, Lemerre, Herbet, Guy. Di Nallo* şi *Beretta* au şi fost promovaţi în lotul A, pregătit pentru acest sezon.

„Speranţele 1970“, care au reunit şi cîţiva din elevii lui *Boulogne* folosiţi la ediţia de anul acesta a *Turneului U.E.F.A.*, au întîlnit formaţia luxemburgheză *Jeunesse d'Esch*, participantă la „Cupa campionilor europeni“, căreia i-au administrat un usturător 11—1 ! Satisfacţia produsă de jocul acestor speranţe nu l-a făcut însă pe Dugauguez să se mulţumească cu atît, renunţînd — măcar pentru moment — la răscolirea terenului pentru descoperirea de noi elemente. Dimpotrivă. Realist şi ponderat, selecţionerul francez recunoaşte că lotul pus la încercare constituie *„o încurajare pentru un viitor mai îndepărtat“*, dar este nevoie *„să fie rodat timp de un an înainte de a fi lansat“*. Pentru că, la fel ca şi în cazul unor „Speranţe 1967“, *„trebuie ca valorile să se stabilizeze, iar ideile să se clarifice“*. Este motivul pentru care Dugauguez a afirmat, înainte de partida decisivă cu Polonia din Campionatul Europei, că *„pentru moment, sîntem în plină „coacere“ şi mergem puţin în necunoscut“...*

Şi el îşi continuă, cu răbdare şi perseverenţă, tatonările, investigaţiile în rîndurile tinerilor jucători, de unde — în timp — va găsi seva care să regenereze lotul A (p. g.).

DE TOATE, DE PRETUTINDENI

GRUPELE TURNEULUI U.E.F.A. 1968

De curînd, la Baden-Baden, în R.F. a Germaniei, cu prilejul unui colocviu internaţional organizat de U.E.F.A. pentru antrenorii specializaţi în instruirea tinerilor jucători, a avut loc tragerea la sorţi a meciurilor de calificare şi a grupelor Turneului U.E.F.A., ediţia 1968, care se va desfăşura în Franţa, în primăvara anului viitor.

Sorţii au decis următoarele grupe :

Grupa A : SCOŢIA, PORTUGALIA, ELVEŢIA şi învingătoarea meciului **LUXEMBURG — BELGIA.**

Grupa B : U.R.S.S., OLANDA, învingătorii jocurilor **TURCIA — BULGARIA** şi **ANGLIA — IRLANDA.**

Grupa C : CEHOSLOVACIA, învingătorii partidelor **R.F. A GERMANIEI — SPANIA, MALTA — ITALIA** şi **AUSTRIA — IUGOSLAVIA.**

Grupa D : FRANŢA, GRECIA şi învingătorii din meciurile **ROMÂNIA — UNGARIA** şi **POLONIA — R.D. GERMANĂ.**

Jocurile de calificare vor fi tur-retur şi vor trebui disputate pînă la 1 martie 1968. Pînă la 20 octombrie a.c., U.E.F.A. va pune la punct toate amănuntele privind desfăşurarea competiţiei.

DIVIZIE B ÎN R. F. A GERMANIEI ?

În R.F. a Germaniei, cum se ştie, nu există divizie B. Prima treaptă după liga I este campionatul sau liga regională, care cuprinde cinci grupe. Federaţia de specialitate studiază însă acum posibilitatea înfiinţării şi a unei divizii B, profesioniste — bineînţeles, în cazul cînd proiectul va fi adoptat, numărul echipelor din prima ligă (azi 18) va fi redus la 16, adică tot atîtea cît ar fi şi la B.